

VRAK-info

2009 – nummer 2

juni - juli - augustus 2009
(driemaandelijks)

VRAK-rekening: 001-1281217-20
v.u.: Jan Hellebaut, Patriottenstraat 27, 2600 Berchem

Geen geld voor geweld

VRAK – AKtie VRedesbelasting Patriottenstraat 27, 2600 Berchem

Tel.: 03/281 68 39; GSM 0499/138855; Fax: 03/281 68 79;
E-mail: vrak@advalvas.be; Website: www.vrak.be

Lid van

Rechtszaak Hellebaut op 14 oktober

De pleidooien voor het Hof van Beroep in Brussel in de zaak van Jan Hellebaut, gewetensbezwaarde tegen de fiscale militaire dienstplicht en pleitbezorger voor het betalen van belasting voor vrede, werden uitgesteld tot 14 oktober om 11 u.

Jan, voormalig medewerker van VRAK, kan in geweten geen belasting betalen voor het leger wetende dat met zijn belastinggeld medemensen kunnen gedood worden en beseffende dat er zoveel constructieve zaken mee gefinancierd kunnen worden. Het gaat om gemiddeld 350 euro per persoon per jaar in België. Dit geld kan beter besteed worden aan conflictpreventie en conflictoplossing of om sociale noden te lenigen, zo vindt Jan. (Zie ook VRAK-info 2009, nr. 1, voor een korte geschiedenis en situering).

Afspraak om 10.15 u. op de trappen van het Justitiepaleis, Poelaertplein te 1000 Brussel. Voor meer info of aanmelding neemt u best contact op met ons secretariaat of stuurt u een mailtje naar vrak@advalvas.be.

Uw aanwezigheid en morele steun zijn van harte welkom!

Vijanden vandaag: morgen vrienden

Marian Franz is 23 jaar lang de begaafde, dynamische en charmante voorzitter van onze Amerikaanse zusterbeweging National Campaign for a Peace Tax Fund (NCPTF) geweest. Na haar overlijden in 2006 op 76-jarige leeftijd hebben we haar in de VRAK-info van maart 2007 herdacht.

David Bassett, de oprichter van de NCPTF, heeft met twee medewerkers een boek over en van haar samengesteld: A Persistent Voice. Marian Franz and Conscientious Objection to Military Taxation (211 blz.), verkrijgbaar bij Cascadia Publishing House, Telford, Pennsylvania, en bij de Peace Tax Foundation in Washington, DC, USA. In dat boek belichten eerst enkele betrokkenen bij de campagne de werking en geschiedenis van de NCPTF. Het grootste gedeelte van het boek bestaat uit een selectie van vele columns die ze in de nieuwsbrieven van de NCPTF heeft geschreven. We willen u graag laten kennis maken met één ervan, geschreven in 1985.

Het was een krachtige les voor een meisje om te leren. Tijdens de Tweede Wereldoorlog waren er Duitse soldaten op de bedrijvige velden van de boerderij in Kansas waar ik mijn jeugd heb doorgebracht. Nee, ze waren niet bij een invasie zo diep in de VS binnengedrongen. Deze krijgsgevangenen waren ingekwartierd in een nabijgelegen stadje en waren overdag beschikbaar voor werk op de plaatselijke boerderijen.

Deze “vijandelijke” soldaten boezemden mij geen schrik in. Ik was wel bang voor de Amerikaanse soldaten die hen begeleidden. Zij waren degenen die wapens droegen. Vol angst en afgrijzen keek ik toe toen een van hen werd verzocht om te tonen hoe hij zijn bajonet kon vastmaken voor actie. Nog nooit was er zo dicht bij huis een geweer geweest om mensen te doden of een bajonet om in de buik te steken.

In het begin waren de bewakers gespannen, en de gevangenen op hun hoede. Op de middag van de eerste dag wasten ze zich samen met de andere oogstarbeiders een beetje buiten het huis. Ze wachtten buiten op hun eten. Misschien verwachtten ze dat ze hun eten buiten zouden krijgen in een conservenblik. Mijn moeder stapte naar buiten op de veranda en nodigde hen, in perfect Duits, even vriendelijk aan tafel als ze elke andere gast zou hebben uitgenodigd. Overweldigd door deze onverwachte vriendelijkheid, begonnen er verscheidene te huilen.

Naarmate de tijd verstreek verminderde de wederzijdse spanning tussen de Duitsers en de Amerikaanse soldaten door de gastvrijheid die ons Menno-nietenhuis en -gemeenschap aan vriend en vijand aanbood. Tot mijn grote opluchting brachten de bewakers niet langer hun verschrikkelijke geweren mee naar de tafel, maar lieten ze die op de veranda. Na de maaltijd verzamelden we

rond de piano om gezangen en volksliederen te zingen in het Duits en het Engels. Deze “vijanden” die in andere omstandigheden elkaar zouden hebben beschoten, wisselden foto’s van hun gezinnen uit en zeiden hoe ze naar huis verlangden. Mijn vader vertaalde de moppen die ze elkaar wilden vertellen. Die leken meestal over de oorlog en over hun militaire superieuren te gaan.

Om op een namiddag aan de verzengende zon van Kansas te ontsnappen was de enige bewaker een dutje gaan doen onder de schaduwrijke bomen langs het beekje, waarbij hij de gevangenen alleen liet bij de landarbeiders. Plots ontstond er een opgewonden gepraat temidden van een zenuwachtige drukte. De gevangenen hadden een snel naderende leger jeep met militaire oversten zien komen aanrijden om de bewaker te controleren. Enkele gevangenen renden naar de beek om de bewaker wakker te maken, die haastig de slaap uit zijn ogen wreef en weer zijn wacht betrok. Er waren groeten, wapeninspecties, enige conversatie.

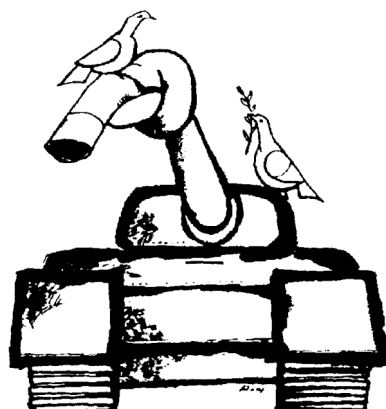
Tevreden dat de gevangenen niet zouden ontsnappen onder zo’n waakzaam oog, verdwenen de officieren even snel als ze gekomen waren. De gespannen stilte op het veld barstte uit in een enorm gelach, omdat bewaker en gevangenen genoten van de goede afloop van dat gevaarlijk bezoek.

Wat moest een klein meisje daarvan denken? Als de Duitse en Amerikaanse soldaten elkaars vijanden niet waren, wie was dan de vijand in de oorlog? Hadden deze soldaten van de meedogenloos oorlogvoerende landen niet samengespannen tegen de echte vijand - het oorlogssysteem?

“Vijanden”, zoals ik nadien heb gemerkt, komen en gaan tegen een vrij hoge snelheid. Gedurende de laatste halve eeuw zijn Duitsland, Japan en China van vriend van ons land veranderd in vijand en dan weer in vriend. In het geval van de Sovjet-Unie gebeurde dat in de omgekeerde volgorde: vijand, vriend, vijand. Overdreven angst voor de sovjet-“vijanden” werd gebruikt om buitensporige budgetten voor het Pentagon te creëren en om defensiecontracten aan grote firma’s te bezorgen. Maar..., als er mogelijkheden voor handel opduiken, wordt de “vijand” kleiner. Zij die onze angst opblazen, lijken niet zo bang voor de “vijand” te zijn als ze óns willen laten zijn.

Ik ben dankbaar kopieën van uw brieven te lezen die u aan het Congres hebt gestuurd. Ik merk dat u geen thermometers bent die automatisch stijgen en dalen door de manipulatie van de volkshaat.

Uw gewetensgetuigenissen dienen veeleer als thermostaten, die een matigende invloed hebben op de irrationele angsten die mogelijke vrienden op de rand van de dood brengen.

Brutale repressie tegen Israëlische vredesactivisten onder minister Lieberman

De nieuwe Israëlische coalitieregering onder leiding van Benjamin Netanyahu (Likoed) is nog maar enkele weken in functie, maar de invloed van de extreemrechtse partij Yisrael Beiteinu van hardliner Avigdor Lieberman doet zich al goed voelen. Lieberman zelf werd minister van Buitenlandse Zaken; het ministerie van Openbare Veiligheid, onder meer bevoegd voor de politiediensten, kwam in handen van Yitzhak Aharonovitch, een trouwe aanhanger van zijn partij. In de vorige regering-Olmert zat deze virulent anti-Arabische partij aanvankelijk ook in de coalitie, maar Lieberman stapte eind 2007 op uit onvrede met de Israëlische 'toegevingen' op de conferentie van Annapolis.

Op zondagmorgen 26 april voerde de Israëlische politie een eerste gecoördineerde actie uit tegen de kantoren en woningen van vredesactivisten, verbonden met de beweging New Profile en The Center for the Defence of the Individual. Zeven mensen werden gearresteerd en alle computers, ook die van huisgenoten en kinderen van de activisten, werden in beslag genomen. Onder meer Sergeiy Sandler, een actief lid van New Profile en bestuurslid van de internationale koepel War Resisters' International (WRI) werd in zijn woonplaats Be'er Sheva gearresteerd. Na een langdurige ondervraging op het politiekantoor van Ramat Hachiyal werden de activisten op borgtocht vrijgelaten. Ze mogen evenwel gedurende 30 dagen geen enkel contact met elkaar onderhouden en moeten ter beschikking blijven van de politie. Hun computers kregen ze niet terug. Wat de normale werking van beide organisaties zo goed als onmogelijk maakt. Vooral de website van New Profile bleek de aanleiding voor het repressieve politieoptreden. New Profile ondersteunt al jaren jonge Israëlische dienstplichtigen die weigeren hun legerdienst te doen, een actie die de laatste maanden sterk aan invloed toenam, vooral tijdens het recente optreden van het Israëlische leger in Gaza. De officiële aanklacht tegen de activisten luidt dan ook: "aanzetten van de bevolking tot ongehoorzaamheid tegen de staat door dienstplichtweigering". Volgens Uri Avnery van de vredesbeweging Gush Shalom is het politieoptreden een zware schending van het recht op vrije meningsuiting en het recht op vereniging en dus een aanval tegen de democratische basisprincipes waarmee de Israëlische regering toch zo graag uitpakt. Avnery ziet hierin alvast de hand van Lieberman die geen gelegenheid laat voorbijgaan om hard uit te halen naar de 'verraders' in de eigen samenleving.

New Profile is in oorsprong een feministische vredesorganisatie die de constante militarisering van de Israëlische samenleving aanklaagt. Via de uitstekend gedocumenteerde website bereikt de organisatie steeds meer jonge mensen die weigeren mee te stappen in de harde confrontatiepolitiek van de opeenvolgende regeringen. Zij onderhoudt ook goede contacten met Palestijnse organisaties. Het is daarom geen toeval dat ook de kantoren van The Center for the Defence of the Individual in Oost-Jeruzalem werden geconfronteerd met het politieoptreden. Het centrum biedt ondersteuning aan Palestijnse burgers die in moeilijkheden komen met de militaire bureaucratie. Raadsman Smadar Ben Nathan, die optreedt als advocaat van New Profile, zegt dat de organisatie niets te verbergen heeft en in alle openheid werkt als een erkende stichting. Hij vindt het harde politieoptreden totaal buiten proportie en een gevaar voor de democratie.

Peace Tax Seven

De Britse groep Peace Tax Seven (PT7) heeft zijn zaak, namelijk het betalen van belasting zonder te betalen voor oorlog, voor het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in Straatsburg gebracht.

Het Hof heeft geweigerd de zaak te behandelen en geeft als reden op dat de aanvraag “geen enkele aanwijzing geeft van een schending van de rechten en vrijheden vermeld in het Europese Verdrag.” Het verwijst naar een eerdere zaak van een Britse gewetensbezwaarde belastingbetaler.

De groep onderzoekt nu andere wegen om voor de rechten als gewetensbezwaarden op te komen.

Robin Brookes, één van de leden van de PT7, zei: “We zijn diep ontgoocheld dat het Hof zelfs geen volledige verklaring voor zijn beslissing heeft gegeven om de zaak niet te horen, en we zijn uiteraard gefrustreerd door het duidelijk gebrek aan respect voor 20 jaar juridische veranderingen en ontwikkelingen in deze kwestie. De beslissing van het Hof speelt in de kaart van diegenen die, in tegenstelling tot ons, redeneren dat een efficiënte campagne vraagt om het negeren van de wetten van het land. Maar wij blijven trouw aan onze verbintenis om via alle wettelijk middelen te werken aan een wereld waarin het geld van de belastingbetaler wordt besteed aan vrede door de onderliggende oorzaken van oorlog aan te pakken, eerder dan deze oorzaken te negeren en de cyclus van geweld verder te zetten.”

Een groeiend aantal experts houden vol dat vrede en veiligheid het best worden gediend door activiteiten van geweldloze vredesopbouw en proactieve conflictpreventie als alternatief voor gewapende militaire interventies. De preambule van het befaamde charter van de VN verklaart dat de volkeren van de Verenigde Naties vast besloten zijn om de toekomstige generaties te vrijwaren van de gesel van de oorlog. Al wie deze plechtige belofte ter harte neemt als een overtuiging van het persoonlijke geweten, wordt aangemoedigd om de sterkte van een groep als de PT7 na te streven.

Er is nu een achterstand bij het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van meer dan 100.000 zaken. De grote meerderheid daarvan zijn afkomstig van Rusland en andere voormalige sovjetrepublieken. De zaak van de PT7 werd dus niet afgewezen om inhoudelijke redenen, maar niet toegelaten vooral omdat het Hof de behandeling van al die zaken niet aan kan en bijgevolg keuzes maakt.

(Bron: CPTI Bulletin, juni 2009. Zie ook: www.peacetaxseven.com en www.conscienceonline.org.uk.)

Agenda

Hof van Beroep, Poelaertplein, 1000 Brussel, 14 oktober 2009, 11 u: Proces van Jan Hellebaut (zie pagina 1).

Klimaatactiekamp, 3-9 augustus 2009, op de Belgisch-Nederlandse grens, vlakbij Antwerpen. Milieubewegingen, jongerengroepen, lokale organisaties en individuen uit België en Nederland gaan deze zomer samen een klimaatactiekamp opzetten. In navolging van de Britse en Duitse klimaatkampen staat dit kamp voor een week van vorming, directe actie, ontmoeting en uitwisseling. Meer info: www.klimaatactiekamp.org

Friends of the Earth International, 12 december 2009, Kopenhagen

Van 7 t.e.m. 18 december 2009 vindt de 15e VN Klimaatconferentie plaats in Kopenhagen, Denemarken. Hier zullen regeringen van over de hele wereld samenkomen om maatregelen tegen klimaatverandering te bespreken.

Friends of the Earth International zal er ook zijn. We nodigen mensen uit om samen met ons naar Kopenhagen te gaan om de druk op regeringen op te voeren. In België zelf zullen we actie en daadkracht eisen op regionaal, federaal en internationaal niveau. Wil je graag meedoen? Neem dan contact op met famke@motherearth.org
